

„Možná by sis měla přece jen koupit těhotenský test a já za tebe zatím vezmu lekci.“

Jelikož mi popravdě nebylo dvakrát do skoku a při představě vydýchaného vzduchu v sále Jógovny se mi ještě přitížilo, souhlasila jsem. Tedy se záskokem, nikoliv s těhotenským testem. Vždyť poté, co jsem se rozhodla přihlásit do vysněného lektorského kurzu, jsme se přestali *snažit*!

Do lékárny jsem nakonec vyrazila, poněvadž mi doma došel paralen a já se potřebovala vypotit.

„Jak vám mohu pomoci? Co vás trápí?“ zeptala se milá, mladá lékárnice.

„No, je mi špatně od žaludku, všechno mi smrdí a pořád bych spala,“ odvětila jsem.

Lékárnice se šibalsky usmála a položila na pult krabičku s těhotenským testem. Co všichni máte? ptala jsem se. Avšak po přízracích, které jsem právě řekla nahlas, jsem si už nebyla svou vlastní otázkou a bojovným tónem v hlase tak jistá. Domů jsem odcházela nakonec nejen s krabičkou paralenu, ale i s těhotenským testem.

Po schodech, které vedly do našeho malého bytu na Vinohradech, jsem kráčela pomalu a rozvážně. Za chvíli se dozvím, zda pokračuji ve *své duchovní cestě*, či nikoliv, běželo mi hlavou. Zda odlétám do Indie, či zůstávám doma. Zda budu hledačkou niterních pokladů, či mámou. Sama jsem nevěděla, čím chci být. Sama jsem nevěděla, co chci na testu objevit. Zda čárku jednu, nebo dvě.

Papírovou krabičku jsem rozbila prudkým, trochu nedočkavým trhnutím. Uvnitř se ukrývaly dva testy. Dva tenké papírové proužky, které mi měly podhalit, jakým směrem se bude můj život nadále ubírat. A abych to zjistila, stačilo je pomočit. Nač natahovat ruku pod nos věštkyni nebo si platit drahou kartárku, že? V tu chvíli se mi ale na záchod nechtělo, a tak to celé začalo být napínavější, než by se mohlo zprvu zdát, pomyslela jsem si a už jsem do sebe klopile druhou sklenici vody z kohoutku. Pražská vodárenská by ze mě měla radost. Musela jsem počkat, až se mi začne chtít, pak jsem si šla sednout na toaletu. Po prvním pokusu jsem pochopila, proč do krabičky dávají rovnou dva testy, neboť se mi nepodařilo strefit na vyznačené místo. Druhý pokus byl už lepší. Počůraný proužek jsem položila na kuchyňskou linku a na pár chvil zavřela oči. Nádech. Výdech. Co si přeješ, má milá? Co chceš po otevření očí spatřit na papírku? ptala jsem se sama sebe. Nakonec odpověď přišla. Vzpomněla jsem si na Íšvaru a odevzdala se mu... Děj se vůle boží.

A děla. A jaká! Čárky se na testu objevily dvě. Pocit, který mě zaplavil, nelze s ničím srovnat. Pocit štěstí a naprosté jistoty, že tohle je ta správná cesta. Že přesně takhle to má být! Pocit, který trval do doby, než na pódium pod záři reflektorů přišel rozum a řekl mi: *Tak a teď tvoje duchovní cesta končí*. Akorát ten rozum neměl pravdu. Nevěděl, že teprve tímto okamžikem moje duchovní cesta začíná. Že teď začíná ta pravá *jóga*...